מי דמי התם נעשה בסים לדבר המותר

הכא נעשה בסים לדבר האסור אלא הכי

קאמרי ליה אם מצילין תיק של ספר עם

הספר ואע"פ שיש בתוכו מעות לא נטלטל

עור אגב בשר מי דמי התם נעשה בסים

לדבר האסור ולדבר המותר הכא כולו

נעשה בסים לדבר האסור אלא הכי קאמרי

ליה אם מביאין תיק שיש בתוכו מעות

מעלמא להציל בו ספר תורה לא נטלטל

עור אגב בשר והיא גופה מנלן אילימא

דמדהיכא דאית ביה לא שדי להו איתויי נמי

מייתיגן מי דמי התם אדהכי והכי נפלה

דליקה הכא אדהכא והכי לישדינן אלא אמר

מר בר רב אשי לעולם כדאמרינן מעיקרא

ודקא קשיא לך יהכא טלטול והכא

מלאכה כגון דלא קבעי ליה לעור והא יאביי

ורבא דאמרי תרוייהו מודה ר"ש בפסיק

רישיה ולא ימות דשקיל ליה מברזי: ולהיכן

מצילין אותן וכו': היכי דמי מפולש היכי

דמי שאינו מפולש אמר רב חסדא שלש

לחי או קורה ר' אליעור אומר שני לחיים

א"ל רבה ג' מחיצות ולחי אחד מפולש קרית

ליה ועוד לרבגן נציל לתוכו אוכלין ומשקין

אלא אמר רבה שתי מחיצות ושני לחיין

זהו מבוי שאינו מפולש שתי מחיצות ולחי

אחד זהו מבוי המפולש ותרוייהו אליבא

רבי יהודה ®דתניא יתר על כן אמר ר׳

יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צדי ר"ה

עושה לחי מיכן ולחי מיכן או קורה מיכן

וקורה מיכן ונושא ונותן באמצע אמרו לו

אין מערבין רה"ר בכך א"ל אביי לדידך

לתוכו אוכלין ומשקין

אלא

ונ"ב ס"ח ועיהר מי דמי

ונ"כ ס"ח ועיקר מי דמי תיק הספר נעשה בסיס לדבר המותר לטלטלו בלא שום דליקה דספר בר טלטול הוא הכא האי

עור נעשה בסיס לדבר

האמור בנולנוול כו׳:

רבינו חננאל

ואהדר להו מי דמי תיק נעשה בסיס לס״ת שמותר

נעשה בסיס לסייו שמחות לטלטלו, עור נעשה בסיס לבשר אסור לטלטלו. אלא הכי קאמרו ליה כו׳. ודחה

ר' ישמעאל מי דמי התם

תיק נעשה בסיס לס״ת שהוא מותר ולמעות שהן אסורין, הכא בבשר כולן

אסור. והדר רב אשי ואמר הכי אהדרו ליה

אם מביאין מעלמא תיק שיש בו מעות להציל בו ס״ת אנו לא נטלטל עור אגב בשר. והא מנ״ל,

אי נימא דדיקת מינה מה

התיק שיש בו מעות וס״ת

חורק שיש בו מצות וסיית אינך מסיר המעות מתוך התיק ומציל הס״ת לבדו אלא אתה מציל אפילו

המעות, כך אם יש מעות

המעות מתוכו. דייכמא שני התם במקום שכבר הגיעה הדליקה עד הספר

ואם יתעסק בהשלכת המעות תאכלם הלהבה, אבל במקום דהדליקה לא הגיעה והולכין להביא תיק

להציל הספר, אם יש בתיק מעות אסור לטלטלן עד

שישליכם. ושני רב['] אשי

לעולם כדאמרינן מעיקרא, ודקא אמרת התם בטילטול

התיק הכא בעור מלאכה, התיק הכא בעור מלאכה, כגון דמתכוין לגלות הבשר ואין כוונתו לעור. ואקשינן

, , והא אביי ורבא דאמרי

תרווייהו מודה ר״ש דסבר דבר שאינו מתכוין שרי

בפסיק רישיה ולא ימות,

. המפשיט איני מתכוין לעור,

דומה לאומר הנני מחתך

זה אמרינן אומר

וצ"ל המסו. ב) לעיל עה. ק"ר החסן, כז עניינ עני.
קג. קיא: לקמן קכ: קלג.
קמג. סוכה לג: [בילה לו.]
עובות ז. בכורות כה,
ג) עברוף פ" ברוא נקבים והכי קאמר מאן דבוע ליי לעור כשהוח מפשיטו מוכחח מינתח דלא בעי לעור ואין לו הנאה ממנו ולא דמי לפסיק רישא עכ"ל ולפי פי׳ זה ימיישב קושית חתוס' ד"ה דשקיל הא לתנים בתמיד נשחט תנם דמנים במתיד נשחט מנם חשכה וכוץ, ד) עירובין יא:, ה) לעיל ו. עירובין ו. יב: כב. נט: לה., ו) [לקמן קכ.], ו) לקמן קכח, ה) רש"ל מ"ז, ע) ומלת חשכה ליתה שם מ"שו. י) רש"ל מ"ו,

מוסף רש"י

מודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות. נאומר אחמון ראש נהמה זו נשנת ואיני רולה שתמות, דכיון דאי אפשר שלא תמות כמתכוין . משיב ליה. וכי אמרינו דבר ושיב ניא, זכי מתמיק דבר שאין מתכוין מותר כגון היכי דאפשר ליה בלא איסור, כגון גורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריך, ואע"ג דאיכא למיחש חרץ, ואע"ג דאיכא למיחש חרץ, ואע"ג דאיכא למיחש דילמא עביד חרץ, כיון דלא מחכוין להכי ואפשר לגרירה בלא חרץ, כי עביד נמי חרץ דהוי מלאכה גמורה לא מיחייב, אבל היכי דודאי עביד מודה (סוכה לג:). יתר על כן אמר ר' יהודה. לעיל מניה אמר ר' יהודה. נעינ מניה איירי בבונה עליה מבית לבית שבשני לידי רה"ר וכן גשרים המפולשין לרה"ר, דשרי ר' יהודה לטלטולי תומיה משום פי תהרה יורד וסותם. בפרה כל גגות העיר (ערובין לה.) כל גגות העיר (ערובין לה.) וקאמר בברייתא יתר על כן, אפילו היכי דליכא פי תקרה, הואיל ואיכא שתי מחיצות מעלייתא. מחיצת הבית מכאו מעניימה, מחינת הבית מכחן ומחילת בית השני מכחן, סגי כתקנתת פורמת (ערובין ו.). בשני צדי רה"ר. זו כנגד זו (עעיל ו.). עושה לחי מיכן ולחי מיכן. נשמי פחת של אחד מן הבתים להיכר בעלמא ימא תן הבמים נההכי במנונו (דעיד ג.) לחי מכאן אלל פאת הבית האחד ולחי מכאן אלל פאת השני לאותו בית עלמו, והויא סתימה לשני כאשי רה"ר ומותר לטלטל מבית לטי ל יומוער לטנטל מכיע לבית (ערובין ו:) דקסבר ר' יהודה ב' מחילות הוי רה"י מדאורייתא, והא איכא שתי

מוסף תוספות . א. [ו]הוה ליה למיסר. תוס׳ הרא"ש קטו: ד"ה ופליגי. ב. כדמפליג לעיל. חוס׳ ברא"ש 1 א"ר היתר גמור ווא מעס הכרט, ווא מכח סברא פריך ליה דאמאי שרי להביא תיק שיש בתוכו מעות לצורך הצלת ספר כיון דמצי למשדינהו. מוס׳ הכל״ע. ה. המפורש לעיל (עט.). וו המפורש לעיל (עם). סומי הלח"ש. 1. ומתכוין להוציא לחה, דאי לאו צערא הוה אסיר מדרבנן. מומי הלח"ש. I. דאפילו בשבת היו מפשיטין את בשבת הוו מפשיטין את העור שלם. מומי הלח"ש. ח. דהכא. מוס׳ הרא״ש. הדהכא. מופץ' הכל"ץ.
בהדי הנך דדחו שבת.
מופץ' הלל"ש. " ג'רי לרב
חסדא. פופץ' הכל"ש.
יא. להציל, כיון דלכו"ע
אסור לטלטל שם. מופץ' הכל"ע.
הבל"ע. הלמ"ם. "ב. [ו]איכא לאחלופי ברה"ר. לעכ"ל. יג. דשרי וכו' גבי אוכלין ומשקין. מוס' הלמ"ש. יד. ולאו כדרך שהוא מציל

מחיצות מעלייתא, מחיצות של

ב' בתים (לעיל ו:).

(מ) מי דמי. תיק הספר נעשה בסיס לדבר המותר לטלטלו בלא שום דליקה דספר בר טלטול הוא ולדבר האסור כגון מעות: הכא. עור נעשה בסיס לדבר שכולו אסור בטילטול שהבשר אסור לטלטלו דלא חזי לאכילה עד אורתא דפסח אינו נאכל אלא בלילה

וצלי ורבי ישמעאל לית ליה כבוד שמים בנאכל להדיוט ואפילו הוי עור תורת כלי עליו מיתסר משום דהוי בסים לאיסור וכ"ש דהוא גופיה לאו בר טלטול הוא: אם מביאין תיק שבתוכו מעות. דהוי בסים לדבר שכולו אסור ומניח בו ספר להלילו ואינו לריך להשליך המעות כדמפרש ואזיל לא נטלטל עור אגב הבשר: אי נימא דמדהיכא דאית ביה. מעות עם הספר לא שדי להו לא מלריך ליה תנא דידן למשדינהו כדקתני ואע"פ שיש בתוכו מעות: אימויי נמי מייתינן. מעלמה מהחת זוית הבית תיק ובתוכו מעות להניח בתוכו ספר ולהציל: מי דמי. היכא דהספר מונח עם המעות להיכא דהוא בא עכשיו להביאו עם המעות ולתת בו ספר: התם. דספר ומעות בתוכו להכי לא מצרכינן ליה למישדינהו: דילמא אדהכי והכי נפלה דליקה. על הספר: הכא. אדמייתי ליה נישדינהו דרך ביאתו: כדאמרינן מעיקרא. דלא פליגי אלא בהפשטה ומייתי רבנן ראיה מתיק הספר דמתני׳ דמלילין מעות אגב ספר לרכי הדיוט אגב לרכי גבוה הואיל וליכא שהות למשדינהו וה"נ אגב לרכי גבוה דכל פעל ה' למענהו יפשיט: ודקשיה לך כו' דלה בעי ליה לעור. אינו לריך לו לעור ואינו מתכוין להפשיט משום עור ולא דמי להפשט אילים ותחשים דמשכן: והא ר"ש מודה בפסיק רישיה ולא ימות. והכא אע"ג דלא מיכוין מיפשיט הוא: דשהיל ליה בברוי. בחתיכות דהות מפשיט וחותך דאין דרך הפשטה בכך ולאו מלאכה הוא אלא שבות: שני לחיים. לפתח שאין לו מחילה: זהו מבוי שחינו מפולש. כלומר מבוי הניתר בכל הלכותיו בין בעירוב בין בשאר דברים וכל היתר שאר מבואות יש לו כגון שיתופי מבוחות: וסרוייהו.

רבנן ובן בתירא סבירא להו כר"א דאמר אין מבוי ואפילו סתום ניתר בלחי א' ואשמעינן בן בחירא דבהצלח כתבי הקדש לא בעינן לחיים כרבי אליעזר: **מפולש קרים ליה**. נהי נמי דבעי ר' אליעזר לחיים מיהו מפולש לא מיקרי: ועוד לרבנן. דאמרי לשאינו מפולש וקאמרת דהיינו מבוי הניתר בכל הלכותיו: נציל לחוכו אף אוכלין ומשקין. כמו לחצר המעורבת ואמאי פלגינהו מהדדי דגבי ספר קתני למבוי שאינו מפולש וגבי אוכלין קתני להיכן מלילין אותן לחלר המעורבתי דמשמע אבל למבוי לא: שתי מחילות. מכחן ומכחן: שני לחיין. לחי לכל פתח ופתח: חליבח

636

דרבי יהודה. דאמר בשתי מחילות סגי ושני לחיים ואתא בן בתירא למימר דלגבי ספר מודה ר' יהודה דסגי בחד דג' מחילות הוו: לדידך נמי. איכא למיפרך כאתקפתא דלעיל: לרבנן. כיון דאמרת דתרוייהו כר' יהודה לרבנן דאמרי לשאינו מפולש ומפרשי ליה לשאינו חסר כלום כר' יהודה דלא בעי אלא שתי מחיצות ושני לחיים אי הכי לרבנן יציל לתוכו אוכלין ומשקין כמו לחלר המעורבת:

לרבנן נציל

נמי

דהוי כרמליתיב ולא דמי לחצר שאינה מעורבת דסיפאיג:

מעורבת) ידואדמפלגי בין חצר מעורבת למבוי הוה לן לפלוגי בין מבוי משותף למבוי שאינו משותף דבמשותף יהא מותר להציל לתוכו אוכלין ומשקין ואמאי נקטטו חצר מעורבת: אבה בו'. מימה מה מירץ רבה מקושיא דנייל לחוכו אוכלין ומשקין ואומר ר"י דרבה רולה לומר דרבנן סברי כרבי יהודה

שבת הל' ב סמג עשין יש"ע או"ח סימן שסג לטלטל שהרי אינו ראוי לאכילה עד הלילה ואינו נראה דא"כ היכי קאמר לא נטלטל עור אגב בשר כיון דבשר אסור :סעיף ג וסעיף יד לטלטל ונראה דלכ"ע בשר מותר לטלטל אע"ג דמאן דשרי י בשר תפל בעלמא לטלטל היינו משום דחזי הגהות הב"ח (A) רש"י ד"ה (מי דמי וכו' כגון מעות הכא האי וכו' אסור בטלטול) תא"מ

לכלבים והכא לא חזי לכלבים א מ"מ משום בזיון קדשי שמים שרי לכ״ע ובטלטול עור אגב בשר הוא דפליגי והא דקאמר הכא דהוי בסים לדבר האסור היינו קודם שנשחטה היה בסים לדבר האסור שכל הבהמה מוקצה היא מטלטול:

הכא נעשה בסים לדבר האסור. פי׳ נקונטרס שהנשר אסור

בל דמי התם אדהכי והכי נפלה דדיקה. וא״ת אמאי לא קאמרב התם נעשה בסים לדבר המותר ולדבר האסור הכא נעשה בסים לדבר האסור גרידא וי"ל דאין נראה לו לחלק כיון דהשתא סבור שיכול לנער מעות מן הכים ואפילו הכי א"ל לנערג ושרי כל שהוא עושה להצלת ס"ת ה"ה דשרי להביא תיק שיש בו

מעות גרידחד: אדהבי והכי לשדינהו. משמע דאי לא מצי למשדי המעות הוה מצי להביא התיק עם המעות להביא בו ס"ת וא"כ כשאינו מופשט אלא עד החזה מותר לכ"ע לטלטל הואיל ולא מצי שדי ליה ולא פליגי

אפי׳ שבות ליכא:

מ (דשקיל ליה בברזי). וא״ת דתני׳ בסוף תמיד נשחט ופסחים

סה:) תנא שחשכה כל אחד ואחד נוטל פסחו בעורו אם כן לאו בברזי היה מופשט ומשמע דבשבת איירי דאמתני׳

דהתם קאי דקתני ארבעה עשר שחל בשבת" ואיכא למימר דלא קאי אשבת א"נ נוטלו בעורו שנפשט עד החזה ועוד אומר ר"י דאיכא למימר דרבנן הדברי רבי ישמעאל קאמרי לדידן מותר להפשיט לגמרי לדידך חודי לן מיהא דמותר להפשיט בברזי וא"ת לפי זה ה"ל למיחשב התם דחיית הפשט" וי"ל דבפלוגתא לא קא מיירי דלר׳ ישמעאל לא דחי ליה הפשט כלל ואע״ג דחשיב הרכבתו והבאתו מחוץ לתחום דפליגי בה ר"ע ור' אליעזר לא חשיב לה פלוגתא דר"א דשמותי הוא ועוד דמההיא פלוגתא ילפינן דהואה אינה דוחה להכי קתני לה:

שלש מחיצות ושני לחיים בו'. השתא האי דמפרש לה הכי ומוקי תרוייהו אליבא דר"א ולא בעי למימר שלש מחיצות ולחי א' אינו מפולש ובלא לחי זהו מפולש והוה מפרש אליבא דהלכתא היינו משום דסבר" דבלא לחי כלל לא הוה שרי בן בתירא"א

ולמחי נקט חלר הרבנן נציל לתובו אוכלין ומשקין. יוחמחי נקט חלר

דוקא ללורך הללת כתבי הקדש ולא ללורך אחר ואביי פריך משום דאינו נראה לו סברא שיסברו כר' יהודה לחלאין ומשני אביי ג' מחילות כו' ולאביי לא סברי רבנן כר"א לחלאין דר"א להללת כתבי הקדש סגי בלחי אחד כדמסיים ואזיל ואפילו לרבי אליעזר כו':

מחיצות ושני לחיין זהו מבוי שאינו מפולש אלא כשהופשט לגמרי כדפי׳ לעיל: ג' מחיצות ולחי אחד זהו מבוי המפולש בתיק והצרכת להביאו להציל ס״ת אינך מסיר דשקיל ליה בברזי. פירש ותרוייהו אליבא דרבי אליעזר דתנן? הכשר בקונט׳ דאיכא שבות מבוי ב"ש אומרים לחי וקורה וב"ה "אומרים או

בכה"ג וקשה דהוה ליה למיתני בפסחים בפרק אלו דברים (דף סה:) הפשט דדחי שבת בהדי הנהו שבות דקתני התם דדחו שבת ונראה לר"י דליכא אפילו שבות דאינו מפשיט כשיעור חשיבות עור יחדה ולא דמי למפים מורסאו דהתם פתח קעביד אך שא"ל לו וכן לד מזיקין מ"מ לד הוא אבל הכא דלא קא עביד הפשט

ראש זה העוף ואין כוונת לשוחטו, כגון זה אפילו ל שמעון שוחט . **ואסקינ**ן דשקיל ליה בברזי, . פי׳ ברזי נקבים. והכי קאמר מאן דמבוע ליה כשהוא דמי לפסיק רישיה ימות. ולהיכן מצילין אותו למבוי שאיוו מפולש וכז המפולש. והיכי דמי מבוי שאינו מפולש שמצילין בו

כתבי הקדש.

בתבי הקודש מצילין אפי׳ לשאינו משותף ואלו אוכלין אינו מציל אלא במשותף דומיא דחצר המעורבת אלא ה״ק. לשכ״ל. 10. בסיפא גבי הצלת אוכלין. לשכ״ל. 10. וכיון דרבה גופיה הוא דאותיב הכי לוב חסדא, היכי לא אובר אובר בירוקיה מהך פירכא גופה. מ״ הכ״ן.